

Candace Bushnell

A **SZEX ÉS NEW YORK** SZERZŐJÉTŐL

VAN *még* SZEX
NEW
YORKBAN?

GABO

VAN MÉG SZEK NEW YORKBAN?

A középkorúság egyik előnye, hogy addigra valamivel kedvesebbek és megbocsátóbbak leszünk. Többnyire.

Ez azért van, mert mire elértük ezt a kort, már átéltünk egyet s más. Megtanultunk néhány dolgot. Például azt, hogy a kívülről nagyszerűnek tűnő élet is lehet pocskék belülről nézve. És hogy akkor is rossz dolgok várnak ránk, ha igyekszünk tökéletesek lenni. De leginkább azt, hogy még a legbiztonságosabbnak és legszentebbnek hitt mentsvárakról is hirtelen kiderül, hogy nem azok.

Például a házasság. A szerelem. Sőt maga New York.

Szerelmi kapcsolatom a várossal körülbelül akkor kezdett megromlani, amikor a kutyám holtan esett össze az egyik Washington Square Park környéki mellékutcában. Egy cocker spániel ölte meg. Nem a szó szoros értelmében – technikailag „baleset” volt. De nekem nem tűnt véletlennek: a hirtelen haláleset előtti délután már találkoztam a gyilkos spániellel a bankban.

A kutya mozdulatlanul állt, és fenyegetően morgott. A gazdája, egy húszas éveie elején járó holdvilágképű fiatalember, zavartan felkapta az ebet, mire az jól beleharapott az ujjába.

Megcsóváltam a fejem. Nem mindenkinek való kutya, és ez a srác láthatóan nem tudott bánni a kedvencével.

Másnap már fél nyolckor fent voltam, és büszkeség töltött el, hogy ilyen korán kezdem a napomat. Portaszolgálatos épületben laktam, ezért gyakran sétáltattam a kutyámat kulcs és mobiltelefon nélkül, mert tudtam, hogy néhány perc múlva visszajövök.

Aznap reggel, amikor befordultam a sarkon, egy kisebb csetepatét láttam az utca végében. Hát persze hogy a fiú meg a spánielje okozta.

Átmentem a másik oldalra, és gratuláltam magamnak, hogy milyen ügyesen elkerültem a veszélyt.

A kutyám komótosan szaglászott a járda szélén. Közben a fiú meg a spániel is áttért az utcának erre az oldalára, és a következő pillanatban a kutya ránk rontott.

Közelről láttam mindent. A foszladozó nyakörvet. A viharvert karabinert, ami a nyakörvet a pórázhoz erősítette. Láttam, ahogy a nyakörv megadja magát, elszakad, és a kutya elszabadul a pórázról.

A fiú minden izmát megfeszítve a spániel után vetette magát, és sikerült elkapnia, mielőtt az a kutyámhoz ért volna.

Biztos voltam benne, hogy a kutyámnak nincs semmi baja, és csak egy apró nézeteltérés történt, ami gyakran előfordul

sétáltatás közben. A város tele volt félelemből harapó ebekkel. Tudtam, hogy az ilyesmi nem ritkaság.

Feltűnt, hogy a kezemben tartott póráz laza lett. Megfordultam, és a kutyámat kerestem a tekintetemmel. Beletelt néhány másodpercbe, mire felfogtam, hogy az oldalára dőlve hever a járdán.

Lehajoltam hozzá, és láttam, hogy a szeme kifordult, a nyelve pedig – a hatalmas kutyanyelve – kilóg a nyitott szájából.

Tucco, aki a férjem kedvenc filmjének, a *Jó, a Rossz és a Csúf*nak az egyik karaktere után kapta a nevét, halott volt.

Először majdnem hisztériás rohamot kaptam, de aztán rájöttem, hogy semmi értelme magamra vonni a figyelmet. Kisebb csődület támadt körülöttem, és mindenki segíteni akart, de senki sem tudta, mit tegyen.

A kutyám egy nagy testű ibizai kopó volt. A marmagassága hetvenhárom centiméter, a súlya harmincnégy kiló. Akkora, mint egy kisebbfajta szarvas, és még hasonlított is rá.

Nem hittem, hogy fel tudom emelni. És nem ez volt az egyetlen probléma. Fogalmam sem volt, mit tegyek. A pénztárcámat és a mobilomat a lakásban hagytam, a férjem pedig nem volt elérhető.

Ekkor valaki felhívta a legközelebbi állatorvosi rendelőt, ami még nem nyitott ki, de a diszpécser odaküldött egy orvost, hogy fogadjon minket. A rendelő többutcányira volt.

Az egyik járókelő leintett egy taxit, egy másik pedig felemelte a kutyámat.

– Sajnálom – hebegte a gyilkos spániel gazdája. – Remélem, nem a kutyám ölte meg a kutyáját.

A zsebébe nyúlt, és előhalászott egy piszkos húszdolláros bankjegyet.

– A taxira – mondta, és a kezembe nyomta a pénzt.

Beszálltam a taxiba, és valaki a mellettem lévő ülésre tette a még meleg, halott kutyámat.

– Siessen, kérem – szoltam oda a sofőrnek.

Mire középkorúak leszünk, azt is megtanuljuk, hogy az élet nem olyan, mint egy film. Egy filmben a sofőr ezt mondta volna:

– Ó, édes istenem! Szegény kutya! – azzal beletapos a gázba, hogy minél előbb odaérjünk az állatkórházba, ahol a fantasztikus New York-i állatorvosok valahogy újraélesztik a kutyámat. De a valóságban nem ilyenek a taxisofőrök. Nem tűrik, hogy a halott kutyánk a hátsó ülésen heverjen.

– Kutyát nem szállítok.

– De ez vészhelyzet.

– Miért? Beteg a kutya?

– Igen, igen. Haldoklik. Kérem, uram. Lehet, hogy már meg is halt.

Ennél rosszabbat nem is mondhattam volna.

– Halott? Nem szállítok döglött állatot. Egy döglött kutyához az állatmentőt kell kihívni.

– Nincs nálam a mobilom! – kiáltottam fel kétségbeesetten.

A sofőr megpróbált kiteszékelni a taxijából, de én nem voltam hajlandó kiszállni, ő pedig nem akart a kutyához nyúlni, úgyhogy végül beadta a derekát. Csak három sarkot kellett mennie a Hatodik sugárúton, de a dugó miatt alig tudtunk haladni, és a sofőr egész idő alatt szidalmazott.

Nem figyeltem rá, arra gondoltam, hogy akármilyen rossz is a helyzetem, a világon biztosan van valahol egy nő, akinek még ennél is rosszabb. Ráadásul mostanában nem a kutyám váratlan halála volt a legborzalmasabb dolog, ami történt velem.

Előző évben meghalt az anyám. Az ő halála is váratlan volt. Amikor az ötvenes éveiben járt, mint most én, hormonpótló gyógyszereket szedett. Ezt szokták felírni a menopauzás nőknek. Csak az volt a gond, hogy a hormonok mellrákot okozhatnak, és ez gyakran halálosnak bizonyult. A családkban egyik ágon sem fordult még elő mellrák, és a nők mind kilencven évnél tovább éltek, az én anyám mégis hetvenkét éves korában meghalt.

Akkoriban úgy tettem, mintha ez nem lenne olyan nagy tragédia, pedig az volt. Kihullott a hajam, és nem tudtam enni.

Hosszú időbe telt, mire beletörődtem a megváltoztathatatlanba. De mellettem álltak a barátaim. És a férjem is.

Amikor az állatkórházhoz értem, az ott dolgozók megengedték, hogy használjam a vonalas telefont. Szerencsére né-

hány számot kívülről tudtam. Például a férjemét. Háromszor hívtam. Nem vette fel. Még nem volt kilenc óra. Csak fél óra múlva kezd dolgozni. Hol van?

A barátnőm, Marilyn számát is tudtam. Tíz perc múlva megérkezett. Majdnem futva tette meg az utat a chelsea-i lakásától a rendelőig.

Marilyn még nem kávézott, nem zuhanyozott, és hozzám hasonlóan melegítőben volt. Mosdatlan arccal, mosatlan foggal, kócos hajjal néztünk egymásra.

Most mi lesz?

A kutyám egy aneurizma miatt halt meg. Az állatorvosnak ez volt a tippje, de csak akkor tudta volna biztosra megmondani, ha boncolásra küldi a tetemét. Akarom ezt? Nem, válaszolta helyettem a barátnőm, Marilyn.

A férjem mindig utálta a kutyát. Megfordult a fejemben, hogy Tucco halála egy jel lehet.

Nem tévedtem. Akkor még nem tudtam, de a kapcsolatunk is olyan volt, mint egy aneurizma, ami csak az alkalmat várja, hogy elhozza a véget.

Három hónappal később, novemberben, a férjem közölte velem, hogy el akar válni. Egy nagy, félelmetes hóvihár után tette ezt a bejelentést. Éppen a connecticuti kis házamban voltunk, víz és áram nélkül. Nem tudtam elképzelni, hogy visszamenjek vele a városba, ezért vidéken maradtam. A tűzön melegítettem fel az összelapátolt havat, hogy le tudjam önteni a vécét.

Elkezdődött a válási hercehurca. Megvoltak benne a szokásos csúnyaságok, de mások válásához képest a miénk nem volt olyan durva.

Egyetlen dolgot kivéve.

A lakást terhelő jelzálogot. A régit le kellett mondani, és egy újat kellett felvenni, csak az én nevemen.

Nem gondoltam volna, hogy ebből gond származhat, és a bankárom sem aggodalmaskodott. Főleg, mivel volt elég pénz a számlámon, amiből fizetni tudtam a jelzálogot.

A bankárom végig azzal biztatott, hogy minden rendben lesz. Aztán három hónappal később, a megbeszélte időpontban bementem a bankba, és leültem vele szemben.

Rossz érzésem támadt.

– Nos? – kérdeztem.

– Sajnálom – mondta. – Az algoritmus...

– Nem fogom megkapni a jelzáloghitelt?

– Nem – közölte suttogva.

Hirtelen mindent megértettem. Már egyik kritériumnak sem feleltem meg.

a) Nő voltam, b) egyedülálló, c) vállalkozó, és d) ötven feletti.

Egyetlen rubrikába sem fértem bele, ezért nem számítottam többé demográfiai tényezőnek. Az algoritmusok világában ezt azt jelentette, hogy nem létezem.

A bank épülete előtt álltam, és nem tudtam magamhoz térni a döbbenettől.

Körülöttem minden ismerős volt: a Knickerbocker pultjánál italozó pulóveres férfiak. A kisbolt, ahová mindennap betértem. Mellette az italdiszkont, ahol a hiperaktív eladó állandóan a baseballról beszélt. Ő is már több mint harminc éve él a városban.

Átmentem az út másik oldalára, és felnéztem az épületre, ahol lakom. Arra gondoltam, hányszor elsétáltam mellette, amikor New Yorkba költöztem. A NYU-ba és a Studio 54-be siettem ebben az utcában. Tizenkilenc éves voltam, és néhány cikkem már megjelent azokban az underground újságokban, amelyek akkoriban virágoztak New Yorkban.

Csóró voltam, de nem zavart, mert annyi minden történt, amit újnak és izgalmasnak találtam. Elmentem az épület előtt, ahol fehér kesztyűs, szürke egyenruhás portások álltak az ajtóban. Megálltam, hogy megcsodáljam a kertet, egy *igazi* kertet, virágokkal és fűvel. És arra gondoltam, hogy egyszer, ha befutok, én is itt fogok lakni.

Most itt éltem. A legfelső emeleten, egy saroklakásban, véletlenül pont ugyanabban a házban, ahol a Mr. Biget alakító színész is lakik. A lakás szerepelt az *Elle Decor* címlapján, és a dekorátor anyám ezt tartotta a legtöbbre az összes sikerem közül.

És most úgy éreztem, hogy a rendszer legyőzött. Nemcsak az otthonomat veszíthetem el, hanem én is egyike leszek annak a több millió nőnek, aki abban az évben elvált lett. Akiknek újra csatasorba kell állni, és megkeresni a férfit, aki

nem létezik. És hozzám hasonlóan, valószínűleg új lakás után kell néznie.

Elsírtam magam. De hamar abbahagytam, mert rájöttem, hogy túl fáradt vagyok a síráshoz.

Inkább felhívtam Marilynt.

– Szia – szóltam bele a telefonba.

– Mi újság? – kérdezte a barátnőm.

– Csak azt akarom mondani, hogy elegendem van.

Azzal elhagytam Manhattant.

Ellentétben azokkal a nőekkel, akik abban az évben elváltak, én olyan szerencsés helyzetben voltam, hogy sikerült félretennem a szűkös napokra – amelyekből egy középkorúnak bőven kijut. Kiszúrtam a bankkal, egy összegben kifizettem a jelzálogot, és kiadtam a lakásomat. Aztán szögre akasztottam a magas sarkú cipőmet, és elvonultam a Litchfield County hegyei között megbúvó apró házikómba. Hatalmas volt a tér a ház körül, ezért vettem két óriás uszkárt, Peppert és Prancert, majd azt csináltam, amit gyerekkorom óta akartam csinálni: írtam mindenről, ami csak eszembe jutott, és elkezdtem gyakorolni a díjlovaglást.

Persze rögtön leestem a lóról, és eltörtem a lábam. Egy darabig mankóval sántikáltam, és öregasszonynak éreztem magam. Nem voltam biztos abban, hogy folytatnom kell a díjlovaglást, de az apám azzal biztatott, hogy gyerekkoromban is

mindig visszaültem a lóra egy bukás után. Három hónappal később beneveztem egy versenyre, és nyertem néhány szalagot.

Reggel felébredtem, és belélegeztem a csendet.

Boldog voltam.

Nem gondoltam a régi életemre. Nem gondoltam New Yorkra. És főleg nem gondoltam a férfiakra.

Hat hónapnyi remetéskedés után telefonhívást kaptam Tina Browntól.

Tinának volt számomra egy sztoriötlete. A válasom óta már elég idő eltelt, ezért azt javasolta, hogy újra vessem bele magam a randevúzás világába, és írjak arról, milyen ötven fölé ismerkedni. Használhatnám például az internetes társkezesőket. Vagy felbérelhetnék egy hivatásos kapcsolatszerzőt.

Leállítottam Tinát.

Nem tudtam, mit gondoljak erről.

Nem álltam még készen az ismerkedésre. Vagy inkább nem akartam ismerkedni. Majdnem harmincöt éven át kapcsolatokban éltem. Megtapasztaltam az emberi kapcsolatok teljes körét – a szerelemből eséstől a házasságig és a válásig.

És most kezdjem előlről az egészet? Nem kezdek mást az életemmel? Újra bele kell vetnem magam az ismerkedési folyamatokba? Eszembe jutott, hogy ki az abszolút örült: ha valaki mindig ugyanazt teszi, mégis mindig más végeredményt vár.

Ideje volt lezárni a kört. Harmincnégy év óta először úgy döntöttem, hogy férfimentes életet élek.

Ez egyben azt is jelentette, hogy szexmentes leszek. Az életemnek ebben a szakaszában nem voltam híve az alkalmi szexnek.

Erről persze nem beszéltem. Ritkán került szóba a szex, ami egykor annyi vicces és kínos pillanat, félelem és öröm forrása volt. A szingli barátnőim időtlen idők óta szinglik voltak, nem randevúztak, így nem is szexeltek. A férjezett barátnőim házasságban éltek, a gyerekeikkel foglalkoztak, és szerintem ők sem szexeltek. Néha előfordult, hogy egy férfival közöltem, mennyire nem érdekel az ismerkedés, és tulajdonképpen soha többé nem akarok randizni. Ilyenkor döbbenten felkiáltottak: „Na és a szex?” És olyan arcot vágtak, mintha megöltém volna egy kismacskát.

– Mi van veled?

– Mit csinálsz?

– Nem *csinálok* semmit.

– De nincs *szükséged* szexre?

– Neked igen? Úgy vettem észre, hogy akinek *szüksége* van szexre, általában rossz döntéseket hoz miatta. Láttam, hogy egyesek az ígéretes karrierjüket is képesek tönkretenni egy kis szex kedvéért.

Ráadásul olyan sok tennivalóm volt, amit sokkal érdekesebbnek tartottam. Például bonyolult ételeket főztem. Megtanultam használni az Instagramot. Dalokat szerkesztettem a GarageBand segítségével. A legjobb barátnőmet Angie-nek hívták. Az út végén lakott, nemrég gyógyult ki a rákból, és egy

pszichiátriai intézetben dolgozott, ahol Shakespeare-t tanított kamasz gyerekeknek. Sokat barangoltunk a környéken, elhadtunk Calder szabadtéri mobilszobrai és Frank McCourt háza előtt. Odafent nem volt térerő, ezért beszélgettünk. A feminizmusról, az élet értelméről, és a lázálomszerű regényekről, amelyeket mostanában írok. Gyakran megálltunk Arthur Miller saját kezűleg épített házikója előtt, ahol a *Salemi boszorkányok*at írta. Kis épület volt, talán nyolcszor tíz méter. Az ablak előtt egy hosszú deszka szolgált íróasztalként. Odamentem az ablakhoz, néztem az erdőt, a házhoz vezető földutat, és arra gondoltam, hogy ezt látta Arthur Miller is, ha kinézett az ablakán. Hogy érezte magát? Ő is ilyen kétségbeesetten vágyott arra, hogy jól írja meg, amin éppen dolgozott? Aztán így imádkoztam: Kérlek, *kérlek*, hadd ragadjon rám valami Arthur Miller zsenialitásából.

Kééérleek!

Hát nem így történt.

A connecticuti tartózkodásom alatt három könyvet írtam, de a kiadók mindegyiket utálták. Annyira, hogy nem voltak hajlandóak kiadni őket. Amikor végre el tudtam küldeni nekik egy jónak tartott kéziratot, rendre visszaküldték az irományomat, és minden oldalát áthúzták fekete tintával.

Középkorú lettem, és talán búcsút kell intenem a karrieremnek?

Felhívtam Marilynt, hogy segítséget kérjek tőle.

– Drágám, szerintem megbolondulsz ott egyedül – közölte velem. – Ezért bolondság az is, amit írsz.

Aztán felhívott a könyvelőm.

Neki legalább jó hírei voltak. Ha eladnám a lakásomat, most nem kéne adót fizetnem. Okos döntés volt három éve kifizetni a jelzáloghitelt – a piac azóta felfutott, és az adómentességgel szép profitot tudnék bezsebelni.

Rájöttem, hogy ha elég ügyes vagyok, és sikerül a lehető legolcsóbb ingatlanokat felkutatnom, akkor vehetek egy másfél szobás lakást a városban, meg egy kicsi, lerobbant házat Hamptonsban, egy volt halászfalu környékén. Marilyn két éve abba a faluba költözött, és én azóta csorgatom a nyálamat egy ottani házra.

Valahogy neki is hirtelen és megmagyarázhatatlanul elege lett New Yorkból.

Illetve ez nem igaz. Akárcsak engem, őt is több olyan sérelem érte, amitől úgy érezte, hogy a város meg akar szabadulni tőle.

A szó szoros értelmében. Lebontották a High Line közelében lévő kis családi házat, amit húsz éven át bérelt, hogy egy nagy apartmanházat építsenek a helyére.

Marilynnek fogalma sem volt, mit tegyen. Aztán elveszítette az egyik ügyfelét, aki visszaköltözött Los Angelesbe. Majd a kutyájának egy háromezer dolláros műtétre volt szüksége.

Tél közepén jártunk, és Marilyn állandóan arról beszélt, hogy ha az ember kimegy a mólóra, és levetkőzik, húsz percen

belül halálra fagyhat. Azt mondta, az interneten találta ezt az infót.

Ez megijesztett. Marilyn húsz éven át szedte a Prozacot, és az egyik legboldogabb ember volt, akit valaha ismertem. Mindenkiel szívesen beszélgetett, és ha valaki kiöntötte neki a lelkét, nem kellett attól tartania, hogy Marilyn elítéli. Egy hideg áprilisi reggelen Marilyn elment egy pszichiáterhez.

A dilidoki hazaküldte néhány recepttel, amelyeket Marilyn kiváltott a patikában. Aztán felment a lakásába, és bevett egy egész üveg altatót. Onnan tudom, hogy negyed tízkor felhívtam, néhány másodperccel azután, hogy lenyelte az utolsó tablettát. Szerettem volna hallani, mi történt a dokinál. Marilyn már kába volt, de azért fel tudta venni a telefont.

Hívtam a 911-et.

Hála az égnek, rendbe jött. Marilyn ezután úgy látta, hogy ideje elszakadnia a várostól, és új helyet kell keresnie magának.

Marilyn tehát kelet felé vette az irányt, és egy barátja öbölparti házába költözött, a Faluban. Először úgy tervezte, hogy egy vagy két hétig marad. Ebből egy hónap lett. Aztán kettő. Nemsokára összebarátkozott a helyi ingatlanossal, aki belső információt tudott neki adni minden olyan eladó házról, amit egy középkorú szingli lány megengedhet magának. Persze csak málló vakolatú, rozoga berendezésű házak jöhettek

szóba, amelyeket a befektetők nagy ívben elkerülnek, mert a felújításuk nem hozna elég hasznot.

A három hónapból egy szezon lett, majd egy év, és újra eljött a tél. És egy reggel Sassy a pilátesz után megcsúszott a jégen, izomszakadást szenvedett, és panaszkodni kezdett, hogy New York már nem a régi, és milyen jó lenne, ha megint mind közel lagnánk egymáshoz. Marilynnek ekkor támadt egy ötlete. Elhatározta, hogy olcsó házakat keres nekünk, és mindnyájan a Faluban fogunk élni.

Sok évvel korábban, Sassy, Marilyn és én egy utcában laktunk, és gyakran megfordultunk egymás lakásában. Tizenöt évvel fiatalabbak voltunk, talán azért tűntek izgalmasnak és boldognak azok az idők, amikor sikert sikerre halmoztunk, és biztosak voltunk abban, hogy a jövő majd gondoskodik magáról. A dolgok persze megváltoztak, de mindig közel maradtunk egymáshoz. Nem voltak gyerekeink, vagy sürgető családi kötelességeink – Sassy szülei meghaltak, Marilyn családja pedig Ausztráliában élt –, így minden ünnepet egymás társaságában tölthettünk el.

Az élet nem mindig a terveink szerint alakul, de ebben az esetben így történt. Marilyn ingatlanos barátja segített neki és Sassynek is házat találni, és nem sokkal korábban mindketten a Faluba költöztek. A hirtelen ölembe pottyant anyagi áldással most én is követhetem a példájukat.

Azon a tavaszon beköltöztem egy lerobbant farmházba, ami körülbelül fél mérföldre volt Sassytól, és másfél mérföldnyire Marilyntól. Eleinte csak hárman voltunk, de Sassy nemsokára találkozott Queenie-vel, akit mindketten a szingli éveinkből ismertünk, és rájöttünk, hogy ő is a Faluban lakik.

A New York-i éveinkben Queenie-t igazi nagyvilági nőnek tartottuk. De egy hétvégén meglátogatta a Faluban az anyját, aki híres festőművész, és a helyi közösség lelke volt. Queenie-nek néha túl sok volt az anyja, és igyekezett kiszabadulni a házból. Valamelyik este elment egy bárba, ahol megismerkedett egy helybéli pasival. Beleszeretett, terhes lett, aztán két évig próbálkozott egyensúlyban tartani a házasságát, míg végül elvált. Azóta a Faluban él, és mindenkit ismer.

A barátjával már tíz éve tart a kapcsolata, de a pasi egy másik államban lakik, a lánya pedig már tizenhét éves, és a saját életét éli, így Queenie nemsokára csatlakozott hozzánk a csajos estéinken. Újdonság volt számára, hogy ő is egyike lett a lányoknak. A lányokat mindig úgy említette, mintha idézőjelbe tenné a szót, és ezzel a képzeletbeli írásjellel akarná enyhíteni a tényt, hogy az ötvenes éveiben járva más nőkkel lóg együtt.

Aztán jött Kitty.

Kitty is egy közös ismerősünk volt, aki a saját Mr. Bigjével való találkozás után eltűnt a szemünk elől, és boldog házasságban élt. Legalábbis ezt hittük. De most kiderült, hogy sok

ismerősünkkel együtt, Kitty is egyik napról a másikra az elváltak táborában találta magát.

Ez komolyan megdöbbsentett minket. Kitty volt az egyetlen barátnőm, aki rendíthetetlenül hitt az igaz szerelemben. A húszas és a harmincas éveiben sorra utasította el a férfiakat, mert nem voltak megfelelőek a lelki társ szerepére. Aztán egy szép napon besétált egy környékbeli étterembe, és leült egy idősebb férfi mellé. Beszélgetni kezdtek. Aznap este felment a lakására, másnap hozzáköltözött, fél év múlva pedig a felesége lett.

Kittyvel egy időre szem elől tévesztettük egymást, de még férjes asszony volt, amikor újra felvettük a kapcsolatot. Emlékszem, hogy lenyűgözött, mennyire szerették egymást a férjével. A férfi mindenkinek azt mondogatta, hogy nem tudna Kitty nélkül élni, és szívesebben van vele, mint bárki mással.

Azt kívántam, bárcsak én is ilyen szerelmet találnék, mint Kitty, de tudtam, hogy nekem nem ez a sorsom. Nem számítottam arra, hogy Kitty házasságának vége lesz, vagy legalábbis olyan hirtelen ér véget, egy szombat délután, amikor Kitty férje a várnál jóval korábban jött haza a golfozásból. Részeg volt, akárcsak a golfpartnere. Tántorogva ment fel az emeletre Kittyhez.

– Egy lotyó vagy – jelentette ki erős brit akcentussal (angol volt), és átnyújtotta Kittynek a válási papírokat.

Vagy legalábbis megpróbálta.

– Megőrültél? – förmedt rá Kitty. Nem először látta a férjét ilyen állapotban az elmúlt néhány hónapban. A férfinak is voltak gondjai, ahogy mindenkinek ebben a történetben. De a válási papírok új fejleménynek számítottak.

Kitty hiába tépte össze őket, a dokumentumok igaziak voltak. Akárcsak a megtámadhatatlan házassági szerződés. Ami azt jelentette, hogy Kittynek ki kellett költöznie, méghozzá a lehető leggyorsabban.

Bérelt egy házat a Faluban, hogy ő is a barátnői közelében lehessen.

Kittyvel öten lettünk.

– És mit szoktatok itt csinálni? – kérdezte Kitty valamelyik délután.

– Én írok – válaszoltam.

– De mit csinálsz este?

– Szigorú napirendem van. Tornázom, leviszem a kutyákat a partra, aztán korán vacsorázom. Néha már négykor.

– Négykor?

– Illetve hatkor – helyesbítettem.

– Egyedül?

– Néha Sassyvel és Marilynnel. És Queenie-vel.

– Vacsora hatkor? – Kitty felhorkantott. – Ez nem élet.

Természetesen igaza volt.

És végül, váratlanul felbukkant Dél-Franciaországból Tilda Tia, Kitty egyik férjezett barátnője. Nemrég zárt le egy ti-

zenkét évig tartó kapcsolatot egy francia férfival, és most újra akarta kezdeni az életét az Államokban.

Megint azt csináltuk, amit évekkkel ezelőtt, amikor még nem voltak férjek, gyerekek, karrierek, és a sok-sok szívfájdalom. Összegyűltünk, hogy kitaláljuk, mit tegyünk.

Főleg Kitty konyhájában.

És szinte azonnal, akárcsak évekkal korábban, amikor még mind szinglik voltunk, újra felmerült a szex témája.

– Hol van az élvezet? Hol van az izgalom? – méltatlankodott Kitty.

– Hol vannak a férfiak? – kérdezte Tilda Tia.

Végignézttem rajtuk, láttam a mohó arcukat, és rájöttem, hogy talán itt az ideje megtalálni a válaszokat.

Így történt, hogy négy évvel a távozásom után visszatértem a régi helyszínre, ahol annyi évet töltöttem. Egy konszolidált városi terepjáróban ülve áthajtottam a Manhattanbe vezető hídon, és középkorú, egyedülálló, fehér nőként fel kellett tennem magamnak a nyilvánvaló kérdést: van még szex New Yorkban?